

[Poul Møller.]

sigtelse imod mig — hvad der vel heller ikke kan, når jeg siger det her fra folketingets talerstol — vil jeg da prøve på at skildre, hvad der er foregået vedrørende partiernes stillingtagen og vedrørende de politiske forhandlinger i møder fra den 18. juni og frem til den 9. juli.

Dér har den høje regering både den 18. juni og den 1. juli i de 2 nævnsmøder, der da blev holdt, fastholdt over for os, at man ikke skulle have en forhandling endnu om Danmarks standpunkt, men at man skulle føre forhandlingerne i London til ende, samtidig med at man skulle føre forhandlingerne med Sverige og Schweiz, og først når det grundlag forelå, som måtte fremgå ved forhandlingerne, først da mente regeringen, at tiden var inde til at drøfte, hvilket standpunkt Danmark skulle tage. Man understregede, som jeg sagde i mit første indlæg, at regeringen ikke for sit eget vedkommende havde taget noget standpunkt, at man holdt alle muligheder åbne for Danmark, og at man først kunne drøfte en endelig stillingtagen, når disse forhandlinger var afsluttet. Dette skete — og jeg behøver ikke at minde den højtærede udenrigsminister om datoen, men jeg kan i hvert fald minde det høje ting om den — dette skete natten mellem den 8. og 9. juli, da den højtærede udenrigsminister og den højtærede landbrugsminister vendte tilbage fra London. Først på det tidspunkt, natten mellem den 8. og 9. juli, forelå der et grundlag, der gjorde, at man kunne forhandle om, hvilken stilling der skulle tages.

Det udenrigspolitiske nævn var indkaldt til den 9. juli kl. 15, og dets møde startede med, at den højtærede udenrigsminister lod omdele referat af et møde, man havde haft med erhvervene samme dags formiddag. Dette referat startede med en erklæring om, at ministeren på erhvervsrådet havde sagt, at regeringen havde besluttet sig for at træde ind i de syv landes frihandelsområde. Det var altså det, vi startede mødet med, inden der havde været nogen forhandling eller redegørelse i det udenrigspolitiske nævn.

Dernæst gav den højtærede udenrigsminister en som sædvanlig overordentlig fyldig og god orientering om forhandlingerne

i London. Efter at udenrigsministeren havde talt, afgav den højtærede økonomiminister en erklæring om de nordiske planer under forudsætning af, at vi gik ind i det lille frihandelsområde. Derefter afgav den højtærede finansminister en erklæring vedrørende regeringens planer om en toldlovgivning og eksportfremmende foranstaltninger. Da disse tre højtærede ministre havde talt, tog den højtærede statsminister ordet, inden der havde været adgang til nogen forhandling, og meddelte, at efter det, der nu var oplyst af de tre ministre, var det regeringens tanke, under forudsætning af at forhandlingerne med Sverige og Schweiz blev lykkeligt overstået, at Danmark skulle tilslutte sig en principbeslutning den 20. juli om oprettelse af de syv landes frihandelsområde, og ministeren tilføjede, at han efter mødet i det udenrigspolitiske nævn agtede at orientere pressen herom.

Altså, vi fik de ministerielle redegørelser og denne meddelelse om regeringens beslutning, inden vi havde fået ordet. Vore muligheder var derefter at undersøge, om denne beslutning stod aldeles fast, om der var nogen mulighed for at finde et forhandlingsgrundlag.

Jeg er ikke berettiget til at referere andre medlemmers udtalelser i det udenrigspolitiske nævn, men jeg er berettiget til at referere mine egne spørgsmål, og jeg har mit notat om mine spørgsmål her. Den højtærede udenrigsminister vil kunne erindre, at jeg for det første direkte spurgte den højtærede statsminister, om denne erklæring skulle forstås således, at der ikke længere var politiske muligheder herhjemme for at samle et flertal omkring Danmarks indmeldelse i de seks. Den højtærede statsminister svarede, at disse muligheder eksisterede ikke mere, fordi regeringspartierne i konsekvens af den beslutning, man havde taget, ikke ønskede Danmarks indmeldelse i de seks.

Derefter spurgte jeg den højtærede udenrigsminister, om man kunne sikre, at der stod en plads åben for Danmark i en periode i hvert fald, og henviste til en redegørelse, som ministeren havde afgivet den 18. juni i nævnet. Den højtærede udenrigsminister svarede mig, at det kunne man nok, men det ønskede regeringen ikke,